

לקוטי תורה • פרשת צו • מאמר 8

ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת לה'...

”ששת ימים תאכל מצות”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/8](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/8)

1 ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת לה' אלקיך לא תעשה מלאכה. להבין שבשמיני עצרת] כתיב עצרת תהיה לכם וכאן כתיב עצרת לה' אלקיך.

שישה ימים תאכלו מצות, וביום השביעי תהיה עצרת לה' אלקיך; לא תעשו מלאכה". עלינו להבין: על שמיני עצרת נאמר "תהיה לכם עצרת", ואילו כאן נאמר "עצרת לה' אלקיך".

וגם מהו ענין לא תעשה מלאכה דהל"ל [דהוה ליה למימר] מלאכת עבודה דהא מלאכת אוכל נפש מותר ביו"ט [ביום טוב].

וכן, מה פירוש "לא תעשו מלאכה"? היה צריך לומר "מלאכת עבודה", שהרי מלאכה לצורך הכנת אוכל נפש מותרת ביום טוב.

2 והענין דהנה בגמרא פ"ו דפסחים איכא פלוגתא דתנאי בענין יו"ט [יום טוב] דר"א [דרבי אליעזר] ס"ל [סבירא ליה / סבירא להו] או כולו לה' או כולו לכם.

ביאור העניין: בגמרא, בפרק השישי של מסכת פסחים, מובאת מחלוקת תנאים בעניין יום טוב. רבי אליעזר סובר: או כולו לה' או כולו לכם.

ור' [ורבין] יהושע ס"ל [סבירא ליה / סבירא להו] חציו לה' וחציו לכם ושניהם מקרא אחד דרשו כתוב אחד אומר עצרת לה' אלקיך וכתוב א' אומר עצרת תהיה לכם ר"א סבר או כולו כו' ואילו רבי יהושע סובר: חציו לה' וחציו לכם. שניהם דורשים את אותו פסוק: פסוק אחד אומר "עצרת לה' אלקיך", ופסוק אחר אומר "עצרת תהיה לכם". רבי אליעזר סובר: או כולו וכו';

ור' [ורבין] יהושע סבר חלקהו חציו כו' ועכ"פ [ועל כל פנים] מדכתיב גבי שביעי של פסח לה' אלקיך מכלל דיש בו שייכות יותר להיות כולו לה' מבשמיני עצרת דכתיב לכם.

ורבי יהושע סובר: חלקהו, חציו וכו'. מכל מקום, מכיוון שלגבי היום השביעי של פסח נאמר "לה' אלקיך", משמע שיש בו שייכות גדולה יותר להיות כולו לה' מאשר בשמיני עצרת, שעליו נאמר "לכם".

3 ובזה יובן ג"כ מ"ש בו לא תעשה מלאכה דכיון דאי בעי עושה כולו לה' א"כ אסור בעשיית ובכך יובן גם מה שנאמר בו: "לא תעשה מלאכה". כיוון שאם ירצה, יעשה את כולו לה', הרי הוא אסור בעשיית

מלאכת אוכל נפש כדפסק המג"א [המגן אברהם] שהמתענה תענית חלום ביו"ט [ביום טוב] אסור בעשיית מלאכה אפי' [אפילו] מלאכת אוכל נפש והה"ד [והדא הוא דכתיב] אם עושה כולו לה' אסור בעשיית מלאכה לגמרי.

מלאכה לצורך הכנת אוכל, כפי שפסק המגן אברהם: מי שמתענה תענית חלום ביום טוב אסור בעשיית מלאכה, אפילו מלאכה לצורך הכנת אוכל. והוא הדין אם הוא עושה את היום כולו לה' — אסור לו לעשות מלאכה כלל.

4 והנה עיקר השמחה הוא לשמוח בו ית' כמאמר וישמחו בך ישראל. והנה הגם ששמחה זו צריך להיות כל השנה. עכ"ז [עם כל זה] היו"ט [היום טוב] נקרא מועדים לשמחה שאז השמחה של מצוה היא ביתר שאת ויתר עז.

והנה, עיקר השמחה הוא לשמוח בו יתברך, כמאמר: "וישמחו בך ישראל". שמחה זו צריכה להיות נוכחת בכל ימות השנה, ואף על פי כן יום טוב נקרא "מועדים לשמחה", משום שאז שמחת המצווה היא ברוממות ובעוצמה גדולה לאין ערוך.

5 והטעם שהנה ע"י המצות הוא המשכת תוספת אור חדש באצילות וגם בכלים והנה הנפש אלקית נמשכה מפנימית הכלים.

הטעם הוא שעל ידי המצוות נמשכת תוספת אור חדש באצילות, וגם בכלים. והנה, נפש האלקית נמשכת מפנימיות הכלים.

ואעפ"כ [ואף על פי כן] אין מתגלה בה האור הנמשך ע"י המצות בבחינת גילוי להתלבש בתוכו בבחינת אור פנימי

ואף על פי כן, האור הנמשך על ידי המצוות אינו מתגלה בה בבחינת גילוי, להתלבש בתוכה כאור פנימי;

ואף ששרש הנפש אלקית היא מפנימית הכלים דב"ע שבהן נמשך הגילוי ממש בפנימיות מ"מ בנפש האלקית אין מאיר כלל בבחינת פנימית רק בבחינת מקיף.

ואף שורש נפש האלקית הוא מפנימיות הכלים של בריאה, יצירה ועשיה, שבהם נמשכת ההארה ממש בפנימיות, אף על פי כן בנפש האלקית אינו מאיר כלל בבחינת פנימיות, אלא בבחינת מקיף [אור].

6 והיינו משום שהנפש הבהמית מכסה ומסתיר ומקפת וסובבת את הנפש האלקית בלתי תת מקום ליכנס בה האור בנפש האלקית בבחי' פנימית.

הסיבה לכך היא שנפש הבהמית מכסה ומסתירה את נפש האלקית, מקיפה וסובבת אותה, ואינה מניחה לאור להיכנס אליה, אל נפש האלקית, באופן פנימי.

וזהו הנה זה עומד אחר כתלנו כו' אך ביו"ט [ביום טוב] היא תוספת גילוי אור ועי"ז מצחצח כלי הנה"ב [הנפש הבהמית] ג"כ.

וזהו [פירוש] "הנה הוא עומד מאחורי כותלנו" וכו'. אבל ביום טוב יש תוספת גילוי אור, ועל ידי כך מתמרקים גם כלי נפש הבהמית.

7 וזהו משגיח מן החלונות כו' ולכן אז הן מועדים לשמחה שהשמחה היא בחינת גילוי כו' וזהו "משגיח מן החלונות" וכו'. לכן הם אז "מועדים לשמחה", שכן השמחה היא בחינת גילוי וכו'.

ולכן הקריבו שלמי שמחה שזהו פעולה לנפש הבהמית ג"כ המסתרת ומעלמת על בחינת ניצוץ אלקי שבנפש האדם ומונעת שמחת ה' ועי"י הקרבת האמורים והדם ע"ג [על גבי] המזבח נכללת ועולה נפש הבהמה לאש שלמעלה

לכן הקריבו שלמי שמחה, שכן יש בכך פעולה גם על נפש הבהמית, המסתירה ומעלימה את הניצוץ האלקי שבנפש האדם ומונעת את השמחה בה'. באמצעות הקרבת האמורים והדם על גבי המזבח, נפש הבהמה נכללת ועולה אל האש שלמעלה,

דהיינו למקור חוצבן מבחינת פני שור שבמרכבה העליונה ולכן עי"י אכילת בשר השלמים היו יכולים לשמוח בה' כי הבשר נעשה בחינת ממוצע כו'

כלומר, אל מקור חוצבם, מבחינת פני שור שבמרכבה העליונה. לכן, באמצעות אכילת בשר השלמים יכלו לשמוח בה', שכן הבשר נעשה ממוצע וכו',

כידוע מענין חיות וכח שמקבל האדם שהוא מדבר מבחי' דצ"ח [דומם צומח חי] והיינו מפני שמקורם מאד נעלה מבחינת האדם בסוד אחר וקדם צרתני.

כידוע בענין החיות והכוח שהאדם, שהוא מדרגת המדבר, מקבל מן הדומם, הצומח והחי. הטעם לכך הוא שמקורם נעלה מאוד ממדרגת האדם, בסוד "אחר וקדם צרתני".

דהיינו שמקורם מעולם התהו רק שבבחינת שבה"כ [שבירת הכלים] נפלו וירדו מטה מטה להיות בחינת דצ"ח [דומם צומח ח'] וע"י הקרבת האמורים והדם שנכללו ועלו למקורן נעשה הבשר ממוצע שיוכלו לשמוח בו ית'

כלומר, מקורם מעולם התהו; אלא שבשבירת הכלים נפלו וירדו מטה מטה ונעשו דומם, צומח וחי. באמצעות הקרבת האמורים והדם, שנכללו ועלו למקורם, נעשה הבשר ממוצע, כדי שיוכלו לשמוח בו יתברך.

(ולכן שלמים לשון שלום כמ"ש ברבות פ' צו ספ"ט ובפ' נשא פ"ג דף רנ"ד ע"ב גבי ולזבח השלמים דקרבת נתנאל.

(לכן "שלמים" הוא לשון שלום, כמובא במדרש רבה, פרשת צו, בסוף פרק ט, ובפרשת נשא, פרק יג, דף רנד ע"ב, על "ולזבח השלמים" שבקרבת נתנאל.)

וגם לשון שלימות כמ"ש [כמה שכתוב שם] דף רנ"ג ע"ד גבי ולזבח השלמים דקרבת נחשון ומ"ש [ומה שכתוב שם] שני שלומות היינו כמ"ש הזח"ג [הזהר חלק ג] בפ' ויקרא י"ב ב' שלים לעילא ושלם לתתא ופ"י לתתא י"ל [יש לומר] כמ"ש במ"א בד"ה בחדש השלישי בפ"י שלום בפמליא של מטה

והוא גם לשון שלמות, כמובא שם, דף רנג ע"ד, על "ולזבח השלמים" שבקרבת נחשון. והנאמר שם "שני שלומות" הוא על דרך הכתוב בזוהר חלק ג, פרשת ויקרא, יב ע"ב: "שלם למעלה ושלם למטה". את פירוש "למטה" אפשר לבאר כפי שנכתב במקום אחר, במאמר המתחיל "בחדש השלישי", בעניין "שלום בפמליא של מטה",

דהיינו הארת כחות נפש האלקית בנפש הבהמית שלא יהא מונע ומעכב מצד הגוף ונפשו הבהמית כו' וכן כאן היינו להיות גילוי השמחה בה' גם בנפש הבהמית

כלומר, כוחות הנפש האלקית מאירים בנפש הבהמית, כדי שהגוף ונפש הבהמית לא יהיו גורם מפריע ומעכב וכו'. וכך גם כאן: הכוונה היא שהשמחה בה' תתגלה גם בנפש הבהמית.

וזוהו כענין מ"ש במ"א שור הבר שהוא מלשון ובר לבב כך שלמי שמחה היינו בשר שכבר נתברר ע"כ נותן כח ועוז בנפש הבהמית ועמ"ש עוד סד"ה ושבת בשלום אל בית אבי.)

וזה דומה למה שנאמר במקום אחר בפירוש "שור הבר": המילה "בר" היא מלשון "ובר לבב", כלומר טהור לב. כך גם שלמי השמחה הם בשר שכבר התברר; לכן הוא נותן כוח ועוצמה לנפש הבהמית. ועיינו עוד במה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "ושבת בשלום אל בית אבי".

(ועיין בפרדס בעה"כ [בערכי הכינויים] ערך שלמים ובמא"א [ובמאורי אור] אות שי"ן סעיף מ"ה [שם מ"ה] ובאות זי"ן סעיף וא"ו) ובשלי"ה [ובשני לוחות הברית] במסכת פסחים שלו דקנ"ו סע"א [סוף עמוד א] פי' שלמים ע"ד שיהיה

(ועינינו בפרדס, בערכי הכינויים, בערך "שלמים"; במאורי אור, אות שי"ן, סעיף מ"ה, ואות זי"ן, סעיף ו.) והשלי"ה, במסכת פסחים שלו, דף קנ"ו סוף עמוד א', מפרש את המילה "שלמים" על דרך שיהיו

השם שלם והכסא שלם ועמ"ש מזה בד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק וזהו שלמים ענין שלימות הרי מבואר ענין הקרבת שלמי שמחה בכל יו"ט [יום טוב]:

ה' שלם והכיסא שלם; ועינינו במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "זכור את אשר עשה לך עמלק". זהו עניינם של השלמים — עניין השלמות. בכך התבאר עניין הקרבת שלמי שמחה בכל יום טוב.

8 ב והנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] **העוה"ב** [העולם הבא] **אין בו לא אכילה כו'.** ולפ"ד הרמב"ם [הרבי משה בן מימון] **ז"ל** [זכרוננו לברכה / זכרונם לברכה] **קאי על עולם הנשמות והרמב"ן** [והרבי משה בן נחמן] **ז"ל** [זכרוננו לברכה / זכרונם לברכה] **השיב עליו שאם כדבריו כן הוא א"כ מאי חידוש השמיענו הגמרא וכי שייך לנפש בלי גוף אכילה כו'.**

ב. והנה אמרו חז"ל: "העולם הבא אין בו לא אכילה" וכו'. לפי דעת הרמב"ם ז"ל, הדברים מתייחסים לעולם הנשמות. הרמב"ן ז"ל השיב לו: אם כך הדבר, כדבריו, מה החידוש שהשמיע לנו התלמוד? וכי יש משמעות לאכילה וכו' אצל נשמה ללא גוף?

אלא מסיק שקאי על זמן תחיית המתים שיהיה האדם בגוף ואעפ"כ [ואף על פי כן] **אין בו לא אכילה כו'.** **אלא** הוא מסיק שהדברים מתייחסים לזמן תחיית המתים, שבו האדם יהיה בגוף, ואף על פי כן לא תהיה בו אכילה וכו'.

9 והטעם דהנה בחינת אכילה הוא כמ"ש **אכלו רעים שתו ושכרו דודים אכלו רעים לעילא הם בחינת חו"ב** [חכמה ובינה].

הטעם הוא, שבחינת האכילה היא כפי שכתוב: "אכלו רעים, שתו ושכרו דודים". "אכלו רעים" מתייחס למעלה, לחכמה ובינה.

שתו ושכרו דודים לתתא הם בחינת זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] שהם בחינת המדות חו"ג [חסד וגבורה] ורחמים. דהיינו שבכדי שיהיה בחי' רעים שהם בחינת חו"ב [חכמה ובינה] צ"ל בחינת אכילה.

"שתו ושכרו דודים" מתייחס למטה: זו בחינת ז"א ונוקבא, שהן בחינת המדות — חסד, גבורה ורחמים. כלומר, כדי שתהיה בחינת "רעים", שהיא בחינת חכמה ובינה, צריכה להיות בחינת אכילה.

10 ובכדי להיות בחי' מדות צ"ל בחי' שתיה דהנה בו ית' שאין ערוך אליו יתברך לא שייך

וכדי שתהיה בחינת המדות, צריכה להיות בחינת שתייה. שהרי בו ית', שאין דבר שיכול להידמות אליו ית', לא שייכת

בו בחינת חסד ואפי' [ואפילו] בחינת חכמה וכולם בחינת חכמה עשית כתיב שבחינת החכמה נקרא לגביה ית' בחי' עשייה ונקרא אדם דעשיה כו' כמאמר אנת חכים כו'.

בו בחינת חסד, ואף לא בחינת חכמה. נאמר: "את כולם עשית בחכמה", שכן בחינת החכמה נקראת ביחס אליו ית' בחינת עשייה, ונקראת "אדם דעשייה" וכו', כמאמר "אנא חכים" וכו'.

ולאו מכל אליון מדות איהו כלל כי המדות הן בחי' גבול ומדה בכדי ליתן שכר טוב לצדיקים שיוכלו לקבל שכר דהיינו ליהנות מזיו השכינה כו'.

"ואינו מכל המדות האלו כלל". המדות הן בחינה של גבול ומידה, כדי לתת שכר טוב לצדיקים, שיוכלו לקבל את שכרם, כלומר, להתענג מזיו השכינה וכו',

ולענוש לרשעים כו' שאם היו רחמים פשוטים בלי גבול ומדה הי' [היה] מרחם גם על הרשעים כו'.

ולהעניש את הרשעים וכו'. כי אילו היו רחמים פשוטים, בלי גבול ומידה, היה מרחם גם על הרשעים וכו'.

11 והנה אצלו ית' שהוא א"ס ואין ערוך אליו כו' בכדי שיהיה בחי' חו"ב [חכמה ובינה] ומדות צ"ל בחי' אכילה

והנה, לגביו יתברך, שהוא אין סוף ואין ערוך אליו וכו', כדי שתהיה בחינת חכמה ובינה ומדות, צריכה להיות בחינת אכילה,

דהיינו השפעה מלמעלה כמבואר בזהר וע"ח [ועץ חיים] אבא יונק ממזל החי שהוא בחינת אכילה ויניקה ע"י המזלות כו'.

כלומר, השפעה מלמעלה, כפי שמבואר בזהר ובעץ חיים: אבא יונק מהמזל השמיני, שהוא בחינת אכילה ויניקה באמצעות המזלות וכו'.

12 וזהו אכלו רעים לעילא. וכדי להיות בחינת דודים שהם המדות צ"ל בחי' שתיה שהוא בחי' ירידת ההשפעה למטה מטה עד שיהיה בחי' מדות כמו למשל שהשתי' [שהשתייה] מוליך את המאכל למטה כי מים יורדים כו'.

וזהו "אכלו רעים" למעלה. וכדי שתהיה בחינת "דודים", שהם מדות, דרושה בחינת שתייה — ירידת השפע למטה יותר ויותר, עד שנוצרות מדות. בדומה לכך, השתייה מוליכה את המזון כלפי מטה, שכן המים יורדים וכו'.

13 וזהו שתו וגוי' ושכרו הוא בחי' התגלות נכנס יין כו'. הרי נת' [נתבאר] ענין אכילה מהו.

וזהו "שתו" וכו', ו"שכרו" הוא בחינת התגלות — "נכנס יין" וכו'. כך התבאר עניינה של האכילה.

ועתה צ"ל ענין שביעי של פסח. כי הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] בענין קי"ס [קריעת ים סוף] ראתה שפחה על הים כו'.

ועתה יש להבין את עניינו של היום השביעי של פסח. שהרי אמרו חז"ל בעניין קריעת ים סוף: "ראתה שפחה על הים" וכו'.

14 ולהבין היכן הוא מרומז בתורה שהי' [שהיה] גילוי אלקות גדול כ"כ [כל כך] דבשעת מ"ת [מתן תורה] כתיב פב"פ [פנים בפנים] דבר כו'.

וצריך להבין היכן נרמז בתורה שהייתה התגלות כה גדולה של אלקות. הרי בזמן מתן תורה נאמר: "פנים אל פנים דיבר" וכו',

אבל כאן מהיכן למדו זה. אך הענין דהנה כתיב מה תצעק אלי כו' וגם כתיב ה' ילחם לכם ואתם תחרישון.

אבל כאן, מניין למדו זאת? אך העניין הוא כך: נאמר "מה תצעק אלי" וכו', וכן נאמר "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון".

כי הנה ידוע שהדבור הוא ע"י בחי' חכמה כמ"ש בחכמה יסד ארץ אבא יסד ברתא כידוע ממשל התינוק שאינו יכול לדבר כו'

ידוע שהדיבור בא באמצעות בחינת חכמה, כמו שנאמר "בחכמה יסד ארץ": "אבא יסד ברתא", כידוע מן המשל על התינוק שאינו יכול לדבר וכו'.

והנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] חכם אינו מדבר בפני מי שגדול ממנו כמשל מי שבא לפני מלך גדול כו'.

וחכמינו זכרונם לברכה אמרו: "חכם אינו מדבר בפני מי שגדול ממנו", כמו במשל על אדם שבא לפני מלך גדול וכו'.

15 והיינו משום איידי דטריד למיבלע לא פליט כו' וקיי"ס [וקריעת ים סוף] שנגלה להם גילוי אלקותו ית' שלמעלה מבחי' חכמה

הטעם הוא משום ש"כיוון שהוא טרוד בבליעה, אינו פולט" וכו'. ובקריעת ים סוף, כאשר התגלתה להם התגלות אלקותו ית', שלמעלה מבחינת חכמה,

לכן כתיב ואתם תחרישון בחינת שתיקה ולכן בתפלת שמו"ע [שמונה עשרה] ג"כ שהוא מעין אותו גילוי בחי' ביטול כו' אין משמיעין קול כו'.

לכן נאמר "ואתם תחרישון" — בחינת שתיקה. לכן גם בתפילת שמונה עשרה, שהיא מעין אותה התגלות, בחינת ביטול וכו', אין משמיעים קול וכו'.

16 וזהו הפך ים ליבשה כו' שם נשמחה בו דהל"ל [דהוה ליה למימר] בקע ים כו'. אך דהנה ים הוא בחי' משפיע ויבשה הוא בחי' מקבל שהים משפיע לחלוחית בארץ והולידה והצמיחה כו'

וזהו [פירוש] "הפך ים ליבשה" וכו', "שם נשמחה בו". היה צריך לומר "בקע ים" וכו'. אך [ההסבר הוא] שהים הוא בחינת משפיע והיבשה היא בחינת מקבל, שכן הים משפיע לחות לארץ וגורם לה להוציא צמחים ולצמוח וכו'.

כי כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת בחזרה לנחלים שאל"כ [שאם לא כן] היו הנחלים חריבים ויבישים וגם הענן מקבל ממימי אוקיינוס והרוה את הארץ והולידה כו'.

כי "כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא; אל מקום שהנחלים הולכים, שם הם שבים ללכת" — בחזרה אל הנחלים, שאם לא כן היו הנחלים חריבים ויבשים. וגם הענן מקבל ממימי האוקיינוס, ומרוה את הארץ וגורם לה להוציא צמחים וכו'.

17 ובהגלות נגלות גילוי גדול כנ"ל נהפך ים ליבשה וקמו כמו נד להיות להם חומה כו' בחי' אבן דומם אידי דטריד כו' כנ"ל.

וכאשר התגלה בגלוי גילוי גדול, כפי שנאמר לעיל, הים נהפך ליבשה, והמים [עמדו] ונערמו כנד, כדי להיות להם חומה וכו': בחינת אבן דומם; "מתוך שהוא טרוד" וכו', כפי שנאמר לעיל.

ואגלידו מיא מה שלא ראה יחזקאל גילוי גדול כ"כ [כל כך] כי יחזקאל לא ראה כ"א פני אריה כו' ו"נקרשו המים" — גילוי גדול כל כך, שיחזקאל לא ראה. יחזקאל ראה רק פני אריה וכו',

בחי' התחלקות (וכמ"ש בד"ה כנשיר יעיר) משא"כ בשעת קי"ס [קריעת ים סוף] הי' [היה] גילוי אלקותו ית' שלמעלה מבחינת התחלקות כ"א בבחי' קרח דאגלידו מיא וקמו בחינת התחלקות, וכמו שכתוב במאמר המתחיל "כנשר יעיר"; ואילו בעת קריעת ים סוף התגלה אלקותו יתברך, שלמעלה מבחינת התחלקות, אלא בבחינת קרח: "נקרשו המים" ועמדו

כמו נד כנ"ל וכמ"ש ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח כו' קרח בחי' חרק. כמו נד, כפי שנאמר לעיל; וכמו שכתוב: "ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח" וכו'. קרח הוא בחינת חיריק.

18 וזהו ויהי הענן והחושך ויאר כו'. ויאר לשון זכר קאי על החשך שהחשך האיר להם.

וזהו [פירוש] "ויהי הענן והחושך ויאר" וכו'. "ויאר" הוא לשון זכר, ולכן מוסב על החושך: החושך האיר להם.

דהנה במעשה בראשית כתיב ויבדל אלקים בין האור כו' בחי' פרסא מפסיק בכדי להיות השתלשלות העולמות והתחלקות כו'

שהרי במעשה בראשית נאמר: "ויבדל אלקים בין האור" וכו' — זו בחינת פרסא המפסיקה, כדי שתהיה השתלשלות העולמות והתחלקותם וכו'.

רק ביום א' משימ"ב [מששת ימי בראשית] שמשו אור וחושך בערבוביא ובכדי להיות השתלשלות כו' הבדיל כו'. ובשעת קי"ס [קריעת ים סוף] האיר בחי' החשך הנ"ל שהוא בחי' ישת חשך סתרו שלמעלה מבחי' השתלשלות

אלא שביום הראשון של ששת ימי בראשית שימשו האור והחושך בערבוביא, וכדי שתהיה השתלשלות וכו' הבדיל ביניהם וכו'. ובשעת קריעת ים סוף האיר החושך הנזכר לעיל, שהוא בחינת "ישת חושך סתרו", שלמעלה מבחינת השתלשלות.

(שמלמטה למעלה הוא נקי חשך משום דלית מחשבה תפיסא ביה כלל וכמ"ש מזה באריכות בד"ה שחורה אני ונאווה אש שחורה ע"ג [על גבי] אש לבנה כו' ע"ש).

(שכן מלמטה למעלה הוא נקרא חושך, משום שאין מחשבה תופסת בו כלל, וכמו שכתוב על כך באריכות בדיבור המתחיל "שחורה אני ונאווה": אש שחורה על גבי אש לבנה וכו'; עיין שם).

ולכן לא הקריבו שלמי שמחה בשביעי של פסח (צ"ע [צריך עיון]) שבחינת השמחה של שביעי של פסח

ולכן לא הקריבו שלמי שמחה בשביעי של פסח (והדבר דורש עיון); שכן מדרגת השמחה של שביעי של פסח

גדול כ"כ [כל כך] שאינה יכולה לבוא לבחינת התגלות בבחי' פנימית שהוא בחי' אכילה כ"א בבחי' מקיף עליהם מלמעלה ולכן כתיב שם נשמחה שם דייקא.

גדולה כל כך, שאינה יכולה לבוא לידי גילוי באופן פנימי, שהוא בחינת אכילה, אלא רק כאור מקיף עליהם מלמעלה. לכן נאמר: "שם נשמחה" — "שם" דווקא.

וזהו שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] עוה"ב [עולם הבא] אין בו לא אכילה כו' שלעוה"ב [שלעולם הבא] ג"כ יתגלה גילוי אלקותו מבחי' שלמעלה מהשתלשלות

וזהו שאמרו חז"ל: "העולם הבא אין בו לא אכילה" וכו'. שכן גם בעולם הבא יתגלה גילוי אלקותו ממדרגה שלמעלה מהשתלשלות;

לכן לא יתגלה בבחי' אכילה פנימית כ"א בבחי' מקיף כנ"ל (וע' במא"א [במאורי אור] אות אלף סעיף קע"ח שכתב אכילה ושתייה הכל מחיבור זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] כו')

ולכן היא לא תתגלה בבחינת אכילה פנימית, אלא רק בבחינת מקיף, כנזכר לעיל. (ועיין במאורי אור, אות אל"ף, סעיף קע"ח, שכתב שהאכילה והשתייה נובעות כולן מחיבור ז"א ונוקבא וכו').

וזהו ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים דהנה בגמ' [בגמרא] איכא פלוגתא חד אמר שמים קדמו כו'

וזהו [פירוש] "ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים". שהרי בגמרא יש מחלוקת: אחד אומר שהמים קדמו וכו',

ואלו דברי אלקים חיים שבמעשה שמים קדמו ובמחשבה קדומה ארץ קדמה ובשעת קי"ס [קריעת ים סוף] שנתגלה בחי' מחשבה עילאה ששם ארץ קדמה לכן כתיב הלכו כיבשה בתוך הים היינו בבחי' יבשה שקדמה לשמים כנ"ל:

ואלו דברי אלקים חיים: במעשה השמים קדמו, ואילו במחשבה הקדומה הארץ קדמה. ובשעת קריעת ים סוף, כאשר התגלתה בחינת המחשבה העליונה, שבה הארץ קודמת, לכן נאמר "הלכו כיבשה בתוך הים" — כלומר, בבחינת היבשה שקדמה לשמים, כפי שנתבאר לעיל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/8

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק